

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

ad Patrem orauit. Articulus X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

quàm multos sciuit, qui etiam per passionem & crucem eius iuraturi & blasphematuri erant. Tristabatur de scandalo, & dispersione discipulorum suorum. Tristabatur etiam naturaliter maximè de morte sibi imminente, & ineffabilibus tormentis ac pœnis: quæ tamen secundùm rationem & voluntatem rationalem desideranter suscepit: secundùm sensualitatem uero, quia uerus homo fuit, expauit mortem. Hic consolamur, ut si in aduersitatibus nostris subrepat nobis tristitia & pusillanimitas, & liberer essemus liberati ab infirmitate vel passione, non debemus propterea desperare, vel existimare nos alienos à Christo, dum tamen secundùm rationem & voluntatem sumus resignati in beneplacitum diuinum, ut nihil uelimus secundùm rationem consensum voluntatis, quod sit contra Deum, sed facimus de necessitate uirtutem, ut sensualitate etiam murmurante amplectamur Domini uoluntatem in eo, quod citra uoluntatem Domini esset molestum. Monemur ex hoc quoque Articulo, etiam tristari pro quibus est Dominus contristatus, maximè pro nobis ipsis, pro peccatis nostris proprijs & alienis, quæ causa fuerunt tristitiæ Domini & totius passionis. Item tristari debemus iam propter ingratitude nostram, tam multis beneficijs à Deo receptis. Item, ut tristitia nostra Deo sit accepta & nobis proficua, debemus unire tristitiæ Domini Iesu, & sic illi offerre, & huius Articuli memoriam representare.

In aduersitatibus & tristitia cõstitis quid facito opus sit.

Tristandum quibus modis salubriter nobis sit.

I.

II.

III.

IESVS AD PATREM ORAUIT.
Articulus X.

CUM Dominus tristitiam suam discipulis reuelasset, uoluit nobis exemplum dare, instruendo nos, quid facere debeamus in tristitia & angustijs nostris: Quid fecit? separauit se etiam ab illis tribus discipulis ad orationem iturus, quasi cum illis non potuisset orare. Unde dixit illis: *Sustinete hic & uigilate mecum.* Et progressus ab eis, pusillum, quantum esset, uel lapidis, & positus genibus prociidit in faciem suam, id est, super terram, *orans & dicens: Mi Pater, si possibile est, transeat à me calix iste.* id est, transfer hunc calicem à me: Si ita inquam possibile est, ut nihilominus redemptio generis humani fiat per alium modum. *Verantamen non si, ut ego uolo, sed sicut tu.* Angustia mortis & passio non placebat Christo, de per se, & similiter, loquendo secundùm humanum affectum, uoluisset non pati. Conditionaliter uero, quia pater uolebat, & humani generis saluatio hoc requirebat, libenter mortem sustinebat. Et dicebat. Non sicut ego uolo, sed sicut tu. Note hic in Christo duas uoluntates: Vnam, qua secundùm humanum affectum uoluisset non mori, alia qua uoluit Patri obedire & nos redimere. Primam calcauit: Secundam statuit & prætulit, quando dixit: Non uolo, sicut ego uolo: Sed uolo sicut tu uis. Sic etiam sancti Martyres libenter mortui sunt pro Christo propter amorem eius: tamen secundùm naturam & sensum carnis non delectabant eos mori: Uoluissent enim potius non mori. Sed quia hanc uoluntatem non moriendi Deo subiecerunt, superauerunt: & quod naturaliter fugiebant, propter Deum elegerunt: ideo maximè meruerunt. Ex quo patet, quod timor mortis, uel affectus naturalis uiuendi, quem tamen Christo subiecerunt nõ nocuit eis sed multum

Matth. 6.

Lucæ 22.

Voluntates duas fuisse in Christo.

Martyres sancti qui ex uoluntate pro Christo mortui sunt.

LVI
E)

multum profuit, quia occasio fuit seipsum vincendi. Si enim delectabile illis fuisset mori, secundum sensum carnis, sicut est comedere, quid meruissent? Ita potestis etiam applicare ad Christum. Habemus hic doctrinam, ut tempore tentationis, tribulationis, angustia, & in omni aduersitate seu tristitia, recurramus ad orationem. Quia oratio est sicut clipeus, contra omnia aduersa. Et Dominus permittit nos sepe incidere aduersitates & tentationes, ut discamus fugere, & ab istis exterioribus nos recolligere ad Deum. Qualis autem oratio nostra debet esse, discimus ex eodem exemplo Christi: Primo solitaria, quia talis est purior & quietior, quando scilicet homo sequesteratus est ab omni homine impediente se. Hoc Christus fecit ad instructionem nostram, licet alias non indigebat: quia non poteram impediri eius oratio. Secundo, humilis: Ideo Christus in facie humi prostratus, orauit. Tertio, deuota & seruens. Hoc ostendit Christus, quando dicit: Mi Pater. Quarto, recta, ut voluntatem suam orans resignet, & nihil velit, nisi quod placeat Deo, sicut Christus fecit. Quinto, charitatiua, id est, cum dilectione proximi, sicut Christus ter surrexit ab oratione, & visitauit discipulos, sollicitudinem gerens pro illis. Sexto, perseuerans, sicut Christus ter eandem orationem orauit, rediens a discipulis.

Ad orationem quid nobis recurrendum.

Oratio nostra exemplo Christi orationis qui fieri debeat.

- I.
- II.
- III.
- III.
- V.
- VI.

IESUS DISCIPULOS VISITAVIT

Articulus, XI.

Quia Dominus Iesus in oratione consisteret, recordatus suorum discipulorum, quantumcumque ad Patrem pro seipso intentus, intermisit orationem & curam habuit suorum discipulorum. Cum ergo surrexisset ab oratione & venisset ad eos, inuenit eos dormientes. Et dicit Petro qui se putabat fortiorem aliis, qui dixerat: Si omnes fuerint scandalizati &c. sic: Simon dormis? ubi est nunc pollicitatio tua, ubi fortitudo tua? Non potuisti vna hora vigilare mecum? quomodo ires pro me in carcerem & mortem? Deinde dicit ad omnes. Vigilate & orate, ne intretis in tentationem. Spiritus quidem promptus est, caro autem infirma. Et iterum secundo abiit & orauit eundem sermonem, dicens: Pater mi, si non potest transire calix iste, nisi bibam illum, fiat voluntas tua. Et venit iterum ad discipulos suos, & inuenit eos dormientes. Erant enim oculi eorum graues. Et relictis illis, iterum abiit & orauit eundem sermonem, dicens: vt supra. Docemur hic, quantam dilectionem debemus habere & curam pro fratribus tentatis, quando Christus in re tam seria ter ab oratione cessauit, respiciens ad discipulos, & hoc maxime requiritur a Praelatis.

Math. 16.

Ibidem.

Cura quantum habenda & dilectio erga fratres tentatos.

IESUS EST AB ANGELO CONFORTATUS.

Articulus XII.

Quia Dominus Iesus tertio redierat ad orationem, apparuit ei Angelus de caelo confortans eum. Talis confortatio Angeli, forsitan nihil aliud fuit, quam assistentia: sicut amicus amicum, vel etiam seruus Dominum suum, sua praesentia nititur consolari. Et si forte aliqua verba consolatoria dixit, hoc fuit ex humilitate Domini Iesu, qui non refugit etiam consolari a seruo. Legitur alias, quando in deserto fuit tentatus a diabolo & esuriis, accessit.

Confortatio Domini Iesu qui intelligatur.

Math. 4.

Marc. 4.

Luc. 4.

LL 4 accessit.